

Uvodnik

*...A da je Allah htio, On bi vas sve jedne vjere stvorio,
Ali je On htio da vas iskuša, u onom što vam je objavio.
Zato, u dobru se natječite, Allahu ćete se svi vratiti
i On će vas o svemu onom obavijestiti u čemu se razilaziste!*

El-Maide, 48.

Osnova saradnje muslimana s pripadnicima drugih religija sadržana je u kur'anskoj preporuci natjecanja u dobru i suzdržavanja od polaganja prava na apsolutnu istinu. U 48. ajetu sure el-Maide muslimane se podsjeća na raznolikost kao Božiju volju. Tako, jednoobraznost, pa i u sferi vjerovanja i religijske prakse među ljudima, i nije u Božijem naumu. On nas nije obavezao na ujednačavanje vjerovanja i stavova, ono u čemu se razilazimo ne može biti prepreka skladnom zajedničkom životu, jer On za Sebe ostavlja pravo na apsolutnu istinu. Bog, nasuprot ljudskom porivu za sukobom, "uspostavljanju reda na Zemlji" i volji za moći, preporučuje natjecanje u dobru. Zajedničko kreiranje dobra na ovom svijetu, susretanje, uzajamno poznavanje, dijalog i poštivanje principi su međureligijske saradnje zasnovane na konstitutivnim Izvorima islama. Česta kur'anska podsjećanja na zajedničke praroditelje, na ljudskost, od muslimana traži uvažavanje, priznavanje i poštivanje slobode, prava i dostojanstva onih koji nisu muslimani.

Bosna i Hercegovina, s jedne strane, bilježi sjajne primjere međureligijskih susreta i saradnje, posebno onih koji su dobro upućeni u učenja svoje ali i druge religije. U takvim susretima, vjera se ističe kao motivacija na učenje o drugima i saradnju.

S druge strane, Bosna i Hercegovina je prostor obilježen bolnim primjerima nepoštivanja ljudskosti drugoga. Mogu li religijske zajednice, vjerski autoriteti i vjeroučitelji pomoći sadašnjim i budućim građanima Bosne i Hercegovine da nauče uvažavati ljudskost i ovaj prostor zajedničke nam domovine učine mjestom natjecanja u dobru? Mogu, i moraju prema onome što je njihov poziv. Svi mi, a posebno vjerski autoriteti, moramo snažnije zagovarati slobodu i privilegiju plodonosnog života u miru za sve. Zajedničke etičke norme, koje nisu apstraktne nego su jasno artikulirane i dijelom su vjerskih učenja svih religija, moraju u nama imati glasnije zagovarače. Naša djeca imaju pravo naučiti da poznavanje i uvažavanje drugačijih ne ugrožava njihov vjerski identitet. Imaju pravo da znaju da nikakav partikularni identitet ne može biti građen na ugrožavanju i nipoštašavanju drugoga; jer on, kao takav, jedino i postoji u odnosu na druge.

Izborom tekstova za ovaj broj Muallima, želimo dodatno potaknuti promicanje nužnosti međureligijske saradnje koja, zasnovana na principima vjerskih učenja, otvara mogućnost zdrave, plodonosne, zajedničke budućnosti naše djece.

Senada Tabirović